

РІШЕННЯ
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії Алі Рашид Халіфа Бумекайр Альмансурі, 1985 року народження, громадянина Об'єднаних Арабських Еміратів, освіта вища: закінчив у 2021 році Університет сучасних наук (ОАЕ) за спеціальністю «Ділове адміністрування», аспірант Національного університету «Одеська політехніка», м. Одеса, виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Менеджмент».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом Національного університету «Одеська політехніка» від «02» січня 2026 року №1, у складі:

Голови разової спеціалізованої вченої ради – Світлана Філіппова, доктор економічних наук, професор, директор Навчально-наукового інституту економіки та менеджменту Національного університету «Одеська політехніка»;

Рецензентів – Катерина Зайченко, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри підприємництва і торгівлі Національного університету «Одеська політехніка»;
Наталя Селіванова, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри обліку, аналізу і аудиту Національного університету «Одеська політехніка»;

Офіційних опонентів – Ольга Гончар, доктор економічних наук, професор, професор кафедри економічної теорії, підприємництва та торгівлі Хмельницького національного університету;
Олена Чукурна, доктор економічних наук, професор, декан факультету бізнесу та соціальних комунікацій, професор кафедри менеджменту та маркетингу Державного університету інтелектуальних технологій і зв'язку.

на засіданні «27» березня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 07 – Управління та адміністрування Алі Рашид Халіфа Бумекайр Альмансурі на підставі публічного захисту дисертації «Цифрові інфокомунікаційні ресурси забезпечення розвитку підприємства в умовах криз» за спеціальністю 073 – Менеджмент.

Дисертацію виконано у Національному університеті «Одеська політехніка»

Науковий керівник: Костянтин Ткач, доктор економічних наук, доцент, Національний університет «Одеська політехніка», професор кафедри публічного управління та адміністрування.

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису. Розроблено та обгрунтовано теоретичні положення, науково-методичні підходи і рекомендації щодо використання цифрових інфокомунікаційних ресурсів забезпечення розвитку підприємства в умовах криз на засадах системного підходу, що забезпечує підвищення цифрової стійкості та ефективності розвитку підприємства. Дисертація виконана українською мовою. Оформлення дисертації відповідає вимогам, встановленим МОН України, дисертація містить всі необхідні структурні елементи та їх належне оформлення. Обсяг тексту дисертації відповідає встановленому відповідно до специфіки галузі знань та спеціальності.

За результатами досліджень опубліковано 11 наукових праць: 4 статті у наукових

фахових виданнях України, що включені у міжнародні наукометричні бази; 7 – тези доповідей на наукових конференціях:

1. Алі Рашид Халіфа Бумекайр Альмансурі. Формування інфокомунікаційної інфраструктури підприємства в умовах криз. Економічний журнал Одеського політехнічного університету. 2025. №1(31). С. 136-145. URL: <https://economics.net.ua/ejorpu/2025/No1/136.pdf> (Дата звернення 05.10.2025). DOI: 10.15276/EJ.01.2025.14, DOI: 10.5281/zenodo.18025510 (Kam. B., Index Copernicus, Google Scholar) (1,15 д.а.).

2. Ткач К.І., Алі Рашид Халіфа Бумекайр Альмансурі. Оцінювання стану та ефективності використання інфокомунікаційних цифрових ресурсів на підприємствах. Економіка: реалії часу. Науковий журнал. 2025. № 1 (77). С. 129-139. URL: <https://economics.net.ua/files/archive/2025/No1/129.pdf> (Дата звернення 05.10.2025). DOI: 10.15276/ETR.01.2025.15. DOI: 10.5281/zenodo.18036081 (Kam. B., Index Copernicus, Ulrich's Periodicals Directory, EBSCO Publishing, Google Scholar) (1,1 д.а., особистий внесок: розроблено рекомендації, методику оцінювання цифрових ресурсів підприємства, систему для формування організаційних і антикризових ефектів – 0,6 д.а.).

3. Алі Рашид Халіфа Бумекайр Альмансурі. Діагностика цифрової зрілості у контексті інфокомунікаційних ресурсів підприємства. Економічний журнал Одеського політехнічного університету. 2025. № 2 (32). С. 141-151. URL: <https://economics.net.ua/ejorpu/2025/No2/141.pdf> (Дата звернення 05.09.2025). DOI: 10.15276/EJ.02.2025.16, DOI: 10.5281/zenodo.18025967 (Kam. B., Index Copernicus, Google Scholar). (1,05 д.а.)

4. Ткач К.І., Алі Рашид Халіфа Бумекайр Альмансурі. Системне цифрове інфокомунікаційне забезпечення розвитку підприємства: фокусування в умовах криз. Економіка: реалії часу. Науковий журнал. 2025. № 2 (78). С. 150-161. URL: <https://economics.net.ua/files/archive/2025/No2/150.pdf>. (Дата звернення 05.10.2025). DOI: 10.15276/ETR.02.2025.16, DOI: 10.5281/zenodo.18039087 (Index Copernicus, Google Scholar). (1,2 д.а., особистий внесок: обґрунтовано концептуальні засади системного цифрового інфокомунікаційного забезпечення розвитку підприємства, напрями його фокусування в умовах криз: структурно-логічну модель, принципи побудови інфокомунікаційної екосистеми, архітектуру, ключові елементи і KPI – 0,7 д.а.)

У дискусії взяли участь голова, рецензенти, офіційні опоненти, інші присутні та висловили зауваження:

Філіппова Світлана Валеріївна, д.е.н., Національний університет «Одеська політехніка» МОН України, директор Навчально-наукового інституту економіки та менеджменту. Зауваження:

- недостатньо повно розкрито питання економічної ефективності авторського «проактивного» підходу. Зокрема, постійне утримання надлишкових (резервних) потужностей у стані готовності може створювати значне фінансове навантаження на підприємство в міжкризовий період. Не вистачає розрахунку «точки оптимуму», у який витрати на підтримку високої адаптивності архітектури не перевищують потенційні збитки від імовірних збоїв;
- синергія технологічних та комунікаційних елементів потребує і «паспортизації» інструментів, і перегляду компетенцій топ-менеджменту та функціональних обов'язків персоналу. Доцільно було б уточнити, як саме пропоновані модель та алгоритм інтегрується в загальну стратегію інноваційного розвитку підприємства, щоб цифрова стійкість не стала ізольованою технічною функцією.

Зайченко Катерина Сергіївна, к.е.н., Національний університет «Одеська політехніка» МОН України, доцент кафедри підприємництва і торгівлі. Зауваження:

- у дисертації автором здійснено аналіз зовнішніх кризових факторів, що впливають на функціонування цифрових інфокомунікаційних ресурсів підприємства. В той же час доцільним було б поглибити їх кількісну інтерпретацію та формалізацію впливу на показники цифрової стійкості й розвитку підприємства, зокрема шляхом виокремлення вагомості окремих груп факторів та моделювання їх взаємодії з внутрішніми управлінськими рішеннями.

Селіванова Наталя Миколаївна, к.е.н., Національний університет «Одеська політехніка» МОН України, доцент кафедри обліку, аналізу і аудиту. Зауваження:

- визнаючи високу наукову новизну розробленої концептуальної моделі фокусного цифрового інфокомунікаційного забезпечення, варто зауважити на доцільності більш детального розкриття механізму динамічного перегляду пріоритетів (фокусів) у разі зміни фази кризи. Оскільки автор пропонує етапи «поглинання – адаптація – трансформація», у роботі було б доцільно чіткіше прописати тригерні показники або порогові значення КРІ, за яких підприємство має переходити від режиму жорсткої економії ресурсів та концентрації на критичних функціях до етапу активного масштабування цифрової інфраструктури. Це дозволило б мінімізувати ризик надмірної спеціалізації системи, що у довгостроковій перспективі може ускладнити повне відновлення «нефокусних» бізнес-процесів після завершення гострої фази кризи. Хотілось би почути позицію автора з цього приводу на захисті.

Гончар Ольга Іванівна, д.е.н., Хмельницький національний університет МОН України, професор кафедри економічної теорії, підприємництва та торгівлі. Зауваження:

- авторська класифікація інфокомунікаційних цифрових ресурсів (табл. 1.2, с. 40-41) відзначається високим ступенем деталізації та логічною структурованістю. Проте елементи (наприклад, хмарних платформ та баз даних) частково дублюються у розрізі функціонального та архітектурного підходів (групи 1 та 2), що дещо розмиває межі між сутністю ресурсу та його роллю в системі. Також віднесення «людського капіталу» до організаційного рівня цифрових ресурсів (рядок 2.6) потребує обґрунтування, оскільки персонал зазвичай виступає суб'єктом управління, а не ресурсом. Також класифікацію за ступенем критичності (група 6) доцільно було б доповнити категорією «критично важливих» ресурсів, що дозволило б чіткіше диференціювати інструменти забезпечення безперервності бізнесу в умовах криз;
- загалом позитивно оцінюючи логіку побудови схеми діджиталізаційних та смарт-моделей управління (рис. 1.4, с. 51), варто висловити побажання щодо більш детального опису зворотних зв'язків між фінальними результатами (Smart-управлінням) та вхідними цифровими ресурсами. Схема має лінійний характер, проте концепція інтелектуальних систем (self-learning systems), яку згадує автор, передбачає циклічність: отримані результати та аналітичні висновки мають ставати новими даними для вдосконалення алгоритмів ІІІ на вході. І доцільно було б чіткіше виокремити блок кібербезпеки не лише як результат цифрової стійкості, а як наскрізний елемент «Цифрової інфраструктури управління», оскільки захист даних є критичною умовою на кожному етапі трансформації;
- авторській структурі компонентної побудови інфокомунікаційної системи (рис. 1.7, с. 71) бракує динамізму та суб'єктності. Схема детально описує внутрішній склад системи, проте залишає поза увагою людський чинник (цифрові компетенції персоналу) та управлінський контур, які є ключовими для активації цих ресурсів у критичних ситуаціях. Окрім того, в умовах наведених зовнішніх викликів (економічних, військових криз) доцільно було б відобразити не лише статичні

елементи, а й адаптивні механізми зворотного зв'язку, що демонстрували б, як саме система трансформує зовнішні загрози у цільовий результат – цифрову стійкість підприємства;

- є певна узагальненість оцінок щодо сектору послуг (п. 4) та виробництва (п.5) у секторальному порівнянні впровадження цифрових ресурсів (табл. 2.2, с. 112). Оскільки ці галузі є вкрай гетерогенними (наприклад, медицина та логістика мають принципово різні драйвери та бар'єри), доцільно було б навести конкретні кількісні індикатори, на основі яких визначено рівні впровадження (середній, високий тощо). Також опису бракує відображення впливу військового стану на зміну пріоритетів у виборі цифрових рішень для різних секторів, що є критично важливим для розуміння трансформації сучасного ландшафту інфокомунікацій в Україні;

високо оцінюючи наукову новизну запровадженого автором фокусного цифрового інфокомунікаційного забезпечення, слід зазначити складність визначення меж цього фокусу в умовах реальної кризи. У запропонованій моделі (рис. 3.1, с.152) та критеріях порівняння (табл. 3.2, с.148-149) акцент робиться на концентрації ресурсів на критичних напрямках. Проте в умовах гострої фази кризи пріоритетність процесів може змінюватися динамічно, що створює ризик надмірної спеціалізації цифрової інфраструктури. Відмова від підтримки «нефокусних» (другорядних) процесів задля економії ресурсів може призвести до системного розриву в довгостроковій перспективі, коли криза завершиться і підприємству знадобиться повний функціонал для відновлення.

Чукурна Олена Павлівна, д.е.н., Державний університет інтелектуальних технологій і зв'язку МОН України, декан факультету бізнесу та соціальних комунікацій, професор кафедри менеджменту та маркетингу. Зауваження:

- структура інфокомунікаційних цифрових ресурсів (рис. 1.2, стор. 37) загалом відзначається системністю побудови, проте дискусійним є виокремлення ресурсів цифрової безпеки (CSR) як самостійної рівнозначної категорії, оскільки безпека є наскрізною властивістю усіх інших складових моделі, а не окремим їх видом;
- при формуванні переліку зовнішніх кризових факторів (рис. 2.9, стор. 97) варто було б забезпечити чітку відповідність між заявленими у назві групами факторів – загальноекономічними, політичними, техногенними, кібернетичними та соціальними – і конкретними елементами схеми, оскільки їх групова належність у самій схемі не позначена, що ускладнює однозначне тлумачення запропонованої класифікації. Окрім того, окремі елементи, зокрема «формування нової управлінської культури» та «зростання ролі даних у прийнятті рішень», є радше внутрішніми організаційними процесами, аніж зовнішніми кризовими факторами, що потребує додаткового авторського обґрунтування;
- проведення аналітичного огляду стану цифрової зрілості підприємств України за п'ятьма ключовими вимірами – процеси, технології, дані, персонал та управління – заслуговує на позитивну оцінку як методологічно структурований підхід, проте залишається дискусійним питання повноти та достатності саме такого набору вимірів. Зокрема, поза увагою залишився вимір цифрової безпеки, що в умовах війни та кризової нестабільності є одним із найбільш критичних чинників цифрової зрілості підприємства;
- сформульовані автором принципи побудови інфокомунікаційної екосистеми підприємства загалом відзначаються логічною послідовністю та практичною спрямованістю, проте варто зауважити, що окремі з них, зокрема адаптивність, стійкість та безперервність, є змістовно суміжними і частково дублюють одне одного, що ускладнює їх чітке розмежування як самостійних принципів. Доцільним було б або чіткіше розмежувати їх змістовне наповнення, або

- об'єднати у більш узагальнений принцип;
- запропонований алгоритм проєктування інфокомунікаційної системи підприємства (рис. 3.8, стор. 184) вирізняється детальним опрацюванням етапів, завдань та необхідних ресурсів, що свідчить про практичну орієнтованість авторського підходу. Проте доцільним було б його доповнення орієнтовними часовими рамками реалізації кожного етапу, що підвищило б його прикладну цінність для підприємств, які перебувають на різних стадіях цифрової зрілості.

Результати відкритого голосування:

«За» 5 членів ради,
«Проти» 0 членів ради,

На підставі результатів відкритого голосування спеціалізована вчена рада присуджує Алі Рашид Халіфа Бумекайр Альмансурі ступінь доктора філософії з галузі знань 07 – Управління та адміністрування за спеціальністю 073 – Менеджмент.

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової
спеціалізованої
вченої ради

(підпис)

Світлана ФІЛИПОВА